

РЕШЕНИЕ

№ 1643

гр. София, 18.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **1643** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс/АПК/ във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Драгия А. В. с [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2 а, б.б от ЗДвП, с № 185/ 15.01.2024 г. – за прекратяване на регистрацията на ППС –за срок от 6 месеца, издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР. В жалбата твърди, че не е управлявал МПС под въздействие на наркотици или алкохол. Моли ПАМ да бъде отменена. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.М., преупълномощен от адв. П., който поддържа жалбата и моли за отмяна на ПАМ.Претендира разноски.Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът редовно и своевременно призован не се явява и не взема становище.

СГП не изпраща представител и не взема становище по същество.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед на В. е наложена ПАМ по чл. 171, т.2 а, б.б от ЗДвП, с № 185/ 15.01.2024 г. – прекратяване на регистрацията на ППС –за срок от 6 месеца, за това, че на 15.01. 2024г. в [населено място], по [улица]управлявал собственото си МПС- лек автомобил „Субару форестър“ с рег. [рег.номер на МПС] , след

употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена чрез проверка с уред „дръгтест 5000“.

На жалбоподателя В. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ от 15.01.2024г. за нарушение по чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП- за управление на МПС след употреба на наркотични вещества. В АУАН е отбелязано, че жалбоподателят е тестван с техническо средство дръгтест 5000, пробата от който е отчела положителен резултат за употреба на наркотици (кокаин, бензодиазепини, канабис, амфетамин, метадон).

Жалбоподателят подписал АУАН с възражения.

Показанията на техническото средство са били оспорени от В..

На В. е издаден талон за медицинско изследване, в която е посочено, че лицето оспорва показанията на техническото средство.

Жалбоподателят е дал кръвна проба и урина за химическо изследване.

Изготвена е, със значително закъснение, химико-токсикологична експертиза /л. 113 от делото/ на ВМА. В същата е отразено категорично, че от извършените изследвания на предоставените проби кръв и урина от Драгия А. В. не се установява наличие на алкохол и наркотични вещества.

Приети са по делото документите от административната преписка и представените от страните. Събрани са гласни доказателства, като е разпитан свидетеля А. В., но показанията му съдът намира за неотнормими към предмета на доказване в настоящото производство, доколкото основно описват различни действия на полицейски служители, употреба на помощни средства- белезници спрямо жалбоподателя, и отношенията на свидетеля към тези действия. Представени са заповеди за компетентност.

От правна страна съдът намира следното:

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените по делото заповеди, съдът намира, че атакуваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма. В ИАА са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, както и правните му съображения.

Оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Според чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Според чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението

по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози, е регламентиран в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3а от наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1 лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2 лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3 физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. Значението на резултатите от химико-токсикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества.

Настоящият случай попада в хипотезата по чл. 3 а, т.2 от цитираната наредба и приетата токсикохимична експертиза безспорно установява, че лицето не е употребило наркотични вещества ли алкохол. Съдът кредитира заключението, което е изготвено по установения в Наредба № 17/2017 г. ред, като същото не е оспорено от ответника. Експертизата е категорична и не съдържа никакво съмнение досежно липсата на наркотици или алкохол.

Доказателствата по делото установяват по категоричен начин, че жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на алкохол или наркотични вещества или техни аналози в деня на проверката, защото меродавно е химикотоксилогично изследване съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение за преустановяване на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

Целта на налагането на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. От визираните по-горе по делото писмени доказателства се установява, че не е налице извършено административно нарушение от страна на жалбоподателя.

По изложените съображения ЗПАМ се явява незаконосъобразна и подлежи на отмяна. При този изход на спора искането на жалбоподателя за разноси се явява основателно, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати направените такива за

адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева и 10 лева – държавна такса. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложения договор за правна помощ в случая сумата от 500 лева е заплатена в брой.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, 81-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Драгия А. В. с [ЕГН], Заповед с № 185/ 15.01.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2 а, б. “б” от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС –за срок от 6 месеца, издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Драгия А. В. с [ЕГН], направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 510 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: